

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμᾶς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 179

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν:

“ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ”

ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῆ 12 Ἰουνίου 1910

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἕλης καὶ ὑπεύθυνος

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ

Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΜΑΤΩΝ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ἐδημοσιεύθη τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐν ἐκτάκτῳ συνεδρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ μετὰ τόσων ἐνδιαφέροντος ἀναμενομένη ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς παραγραφῆς τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς ἐν σχέσει πρὸς τὸν νεώτερον νόμον καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου τούτου νόμου ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ διαπραχθέντων ἀδικημάτων.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη σύμφωνος πρὸς ὅσα καὶ διὰ τοῦ ἡμερησίου Τύπου καὶ κατὰ τὴν ἀγόρευσίν του ἀνέπτυξε καὶ ὑπεστήριξε ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀγεί εἰς τὴν ἀντίθετον λύσιν ἐκείνης, ἣν ἡ ἐφημερίς ἡμῶν ὑπεστήριξε ὡς τὴν ὀρθοτέραν.

Ἐπιφυλασσόμεθα εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον νὰ ἐξετάσωμεν τὰς ἐπ' αὐτῆς κρίσεις ἡμῶν, εἰς τὸ αὐτὸ δὲ φύλλον δημοσιεύομεν καὶ μελέτην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος τοῦ Ἀρειολογίου κ. Σπυρ. Τσαγγῆ, ὅστις μετέσχε τοῦ τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅπερ ἐξέδοτο τὴν ἀπόφασιν, ἣτις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ (Ἀντιπροέδρου), Τσάτσου, Τσαγγῆ, Νίτερ, Μομφεράτου, Μουτσοπούλου (Εἰσηγητοῦ), Φάραγγα καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως Δ. Τσιβανοπούλου.

Σχεφθεὶν

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὴν ἐπιψηφισίν τῆς Βουλῆς ὑπουργικοῦ νομοσχεδίου, τοῦτο περιεῖχε ρητὴν διάταξιν περὶ ὀπισθενεργείας τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὰς πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τετελεσμένας ἀξιοποίνους πράξεις, παρατεινοῦσαν ὅμως τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς ὡς πρὸς αὐτάς, ἡ δὲ ψηφισθεῖσα τροπολογία οὐδὲν διέλαθε περὶ ὀπισθενεργείας, ἀλλ' ὥρισεν ὅτι ἡ ἰσχύς τοῦ Νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς 15ης Μαρτίου ἐνεστώτος ἔτους ἡγουν εἰς προγενέστερον χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τούτου, ἐντεῦθεν δ' ἐπιταί ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐννοία τοῦ νόμου ἐστὶ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν ὀπισθενεργίαν αὐτοῦ μόνον τὰς πράξεις, αἵτινες διεπράχθησαν ἀπὸ τῆς 15 Μαρτίου ἔ. ἔ. καὶ ἐφεξῆς, καὶ νὰ ἄρῃ τὴν ὀπισθενεργίαν ὡς πρὸς ἀπάσας τὰς λοιπὰς ἀξιοποίνους πράξεις τὰς τετελεσμένας πρὸ τοῦ νόμου, συνωδᾷ δὲ τῇ τοιαύτῃ ἐρμηνεύει τὸν νόμου, δόντος ἀναδρομικὴν δυνάμιν μέχρι τῆς 15 Μαρτίου ἔ. ἔ. ὡς πρὸς τὴν παραγραφὴν τῶν ἀξιοποίνων πράξεων, ἀποκρούεται ἡ ἀρχὴ περὶ ἐπιεικεστέρου περὶ παραγραφῆς νόμου, ἐφαρμοστέου καὶ εἰς τὰς προγεστέρας ἀξιοποίνους πράξεις. Ἀνυπόστατος ἄρα ὁ λόγος τῆς ἀναίρεσεως.

Διὰ τὰ ὅσα

Ἀπορρίπτει τὴν αἰτησὴν ἀναίρεσεως.

Ἐγκύκλιος τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἄμα τῇ δημοσιεύσει τῆς ἄνω ἀποφάσεως, σχεδὸν αὐθημερόν, ὁ παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ κ. Εἰσαγγελεὺς συνέταξε καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεῖς τὴν κάτωθι μακροσκελὴ ἐγκύκλιον, ἣν, χάριν τῆς ἰστορίας τοῦ ζητήματος, αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δημοσιεύσωμεν.

Ὁ Ἄρειος Πάγος ἔλυσε τὸ ζήτημα περὶ ὀπισθενεργείας ἢ μὴ τοῦ νόμου «περὶ συντόμων παραγραφῶν» συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην ὑπὲρ τῆς μὴ ὀπισθενεργείας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ζήτημα εἶνε σπουδαιότατον, ἔκρινα καλὸν νὰ ἀποστείλω εἰς πάντας τοὺς Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως ταύ-

της, ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τὴν λύσιν ὁμοίων ζητημάτων παρουσιαζομένων εἰς πολλὰς περιπτώσεις, πρὸς δὲ νὰ ἐξελέγκω καὶ κρίσις τινὰς, διότι νομίζω, ὅτι ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως νὰ ἐρωτήσῃ ποία εἶνε ἡ γνώμη μου καὶ αἰσχέψῃ μου περὶ τῶν εἰσαγγελικῶν καθηκόντων ὡς πρὸς τὴν παραγραφὴν.

Ἡ ἐρμηνευομένη διάταξις παρέχει πολλάς δυσκολίας πρὸς ἐξέυρεσιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας αὐτῆς, εἰς τὴν ἡ κοινὴ γνώμη ὡς καὶ αἰ μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων καὶ αἰ ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως ἐλλείπουσιν ὡς πρὸς τὴν ψηφισθεῖσαν τροπολογίαν, καθ' ἣν ἡ ἰσχύς τοῦ νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς 15ης Μαρτίου, χωρὶς νὰ γίνηται ἐν αὐτῇ ποσῶς μνεία περὶ ὀπισθενεργείας, ἐν ᾧ τὸ ὑποβληθέν ὑπουργικὸν νομοσχέδιον περιελάμβανε ρητὴν διάταξιν περὶ ὀπισθενεργείας τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὰς τετελεσμένας πράξεις, παρατεινομένου ὅμως τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς ὡς πρὸς αὐτάς, οὕτω δ' ὑπῆρχε χρόνος πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς. Ὅταν δὲ ὁ νομοθέτης ἀνευ τοιούτων προηγουμένων παραγωγικῶν τοῦ νόμου ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν κοινωνίαν τὰς ἰδίαις ἀποφάσεις, ἡ δικαστὴς στερεοῖται οὐσιώδους βοθημάτων πρὸς ἐρμησίαν τοῦ νόμου. Κατὰ τὸν σταλέντα μοι ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Εἰσαγγελίας τῶν Ἐφετῶν πίνακα κακούργημάτων, παραδεκτῆς γενομένης τῆς ὀπισθενεργείας τοῦ νόμου, ἡ βελον παραγραφῆς ἀμέσως 146 κακούργηματα, λαμβανόμενα δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς ἐκάστην ὑπόθεσιν δὲν εἶνε εἰς ὁ παραπεμπόμενος, ἀλλὰ καὶ πλείονες πολλακίς τοῦ ἐνός, περισσότερος θά ἦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν παραπεμπθέντων εἰς τὸ κακούργητοῦ δικαίου καὶ δυναμένου νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν παραγραφὴν, ἥτοι περὶ τοὺς ὀκτακοσίους, περιλαμβανόμενον καὶ τῶν ἐκ τῶν ἄλλων εἰσαγγελίων καὶ ἐφετῶν.

Ἐκ τῆς ἐρμησίας λοιπὸν τοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξήρητο ἡ νὰ ἀρεθῶσιν οὗτοι: ἐλεύθεροι, ὅπως ἐνεπιστρώσιν τὸν τρόμον εἰς τὴν φιλήσυχον κοινωνίαν, ἡ νὰ μὴ διαφύγουν τὴν δικαίαν ποινήν. Δὲν εἶνε δ' ἀνάγκη νὰ ἐπιμείνῃ τις πλείοτερον εἰς τὴν ἐξίστόρησιν τῶν ἀτόπων. Τὰ πράγματα λαλοῦσιν ἐξ ἑαυτῶν.

Εὐτυχῶς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπέκρουσε τὴν ὀπισθενεργίαν διὰ τῆς ἐρμησίας τοῦ νέου νόμου, δεχθέντες ὅτι ἡ ἐννοία τοῦ νομοθέτου, ἡ ἐν τῇ βουλῆσει αὐτοῦ ὑπάρχουσα, ἦτο νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου ἀπὸ τῆς 15 Μαρτίου καὶ ἐφεξῆς διὰ τὰς πράξεις τὰς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης διαπραχθεῖσας. Τοῦτο δὲ ἐξήγαγε: ἐκ τοῦ ὅτι, ἀφοῦ ἡ περὶ ὀπισθενεργείας διάταξις τοῦ νομοσχεδίου δὲν ἐγένετο δεκτὴ καὶ ὁ νομοθέτης οὐδὲν περὶ αὐτῆς διέλαθεν ἐν τῇ διατάξει περὶ ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ἀπὸ τῆς 15ης Μαρτίου, προδήλως προέθετο νὰ ἄρῃ μὲν τὴν ὀπισθενεργίαν, νὰ ὀρίσῃ δὲ μόνον χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος προγενέστερον τοῦ χρόνου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, εἰς τοῦτο καὶ μόνον περιορίσας τὴν ὀπισθενεργίαν. Ἀνεξαιτήτως δὲ τοῦ κειμένου τοῦ νέου νόμου ἐστήριξα τὴν γνώμην μου περὶ μὴ ὀπισθενεργείας καὶ εἰς τὸ ἀρθρον 706 τοῦ Ποινικοῦ ἡμῶν Νομου, ὅπερ ἀποκλείει τὴν ὀπισθενεργίαν ἐφαρμογῆν τῶν εἰσαγγελικῶν νόμων παρ' ἡμῖν. Ἐν ὅσῳ, εἶπον, δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Ποινικῷ νόμῳ ρητὴ διάταξις περὶ ὀπισθενεργείας τῶν ἐπιεικεστέρον διατάξεων, ὅπως ὑπάρχει παρ' ἄλλοις ἔθνεσι, δὲν δύναται νὰ στηριγθῇ ἀναίρεσις ἐπὶ τῇ βάσει μόνον ἐπιστημονικῆς θεωρίας συνιστώσης τὴν τοιαύτην ὀπισθενεργίαν. Οὕτω προελήθη το κακόν, ὅπερ ἠπειλήθη ἐκ τῆς διατάξεως περὶ παραγραφῆς μετ' ὀπισθενεργείας. Ἄλλ' ὅπως ὀδηγῶτε τὸ ἀπειλήθεν τοῦτο κακὸν προὔξενῃ σεν ἐντόπωσιν καὶ εἰς ἐμὲ ὡς καὶ εἰς πάντα πολίτην ἐπὶ τῷ ὅτι ὀλοκλήρως ἐπίσταται παρῆλθε χωρὶς νὰ ἐπιχειρηθῇ δικαστικὴ τις πράξις πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς ἐπὶ ἐκατοντάδων κακούργημάτων, ἐνῶ τὰ σοβαρὰ ἐγκλήματα προέπει νὰ καταδικώσκονται μετὰ περισσότερον ζήλου καὶ δραστηριότητος.

Ἐὰν κατὰ μακρὸν χρονικὸν διάστημα οὐδέμια καταδίωξις ἐνηργήθη ἐπὶ τοιούτων πράξεων, ἡ ἐὰν αἰ ἀφορμεναὶ καταδικαστικαὶ πράξεις ἐγκατελείψωσιν, τεκμαίρεται ὅτι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συλλέξωσιν οὐδ' ἀπλᾶς ἐνδείξεις κατὰ τῶν ἐνόμων. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ δυσκολία τῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν αὐτοῦργων θά ἦτο ἀνάιτος, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἐπισήμους κατὰλόγους τῶν κακούργημάτων, ἄπερ θά ὑπέ-

κλιπτον εἰς παραγραφὴν, πρόκειται περὶ πλείστον ὅσων κακούργημάτων, δι' ἃ συνελήθησαν ἐπαρκεῖς ἐνδείξεις περὶ τῆς ἐνοχῆς, ὥστε παρεπέμψθησαν νὰ δικαιοδοτήσιν εἰς τὸ κακούργητοῦ δικαίου οἱ αὐτοῦργοι τῶν ποδῶν τούτων.

Ὡς πρὸς αὐτοὺς δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ ὁ δικαιολογητικὸς τῆς παραγραφῆς λόγος, ὅστις προὔταθῃ κατὰ τὰς προπαρασκευαστικὰς τοῦ Γαλλικοῦ νόμου ἐργασίας, ὅτε μετὰ πάροδον τινὸς χρόνου ὁ ἐνοχος ἐξίλειοται ὡς ἐκ τῶν ἀνησυχίων καὶ πικριῶν, ἀς προξενεῖ εἰς αὐτὸν ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἀποκρύπτῃται, διότι δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι τὸ ἐπιχειρούμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ξίφος τῆς δικαιοσύνης προὔξενῃσιν ἐλέγχους συνειδήσεως εἰς αὐτοὺς. δύναται δὲ κάλλιστα νὰ ἔχωσι ζήσεις ἡσύχως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀπολαμβάνοντες τοὺς καρπούς τοῦ ἐγκλήματος. Ἄλλ' ἐὰν ἡ δικαιοδοσία αὕτη δὲν ἐφαρμόζηται ὡς πρὸς αὐτοὺς, ἐφαρμόζεται ὅμως ἡ ἕτέρα δικαιοδοσία, καθ' ἣν, ἀφοῦ τὸ ἐγκλημα διεπράχθη πρὸ πολλοῦ χρόνου, ὁ κόσμος ἐλησμόνησεν αὐτὸ καὶ δὲν ὑπάρχει ἐπομένως ἀνάγκη ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, ἣτις δὲν παρέχει τὴν αὐτὴν κοινωνικὴν ὠφέλειαν, καὶ οὐ μόνον δὲν παράγει ἐπὶ τῆς κοινωνίας τὸ σωτήριο ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκφοβισμοῦ διὰ τοῦ παραδειγματισμοῦ ἐφαρμογῆς ποινῆς δικαίας κατὰ τοῦ ἐνόμου, ἀλλὰ καὶ ἡ βραδεία ἐφαρμογὴ τῆς ποινῆς προξενεῖ αἰσθήματα ἀντίθετα. Τὸ ἀνώτερον συμφέρον τῆς δικαιοσύνης, ὅπερ τὰ μάλλιστα κατανοηθῆν ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶνε ἡ ταχεῖα αὐτῆς ἐνέργεια.

Εἰς τὴν παρὰ τὸν νόμον ἐπικρατήσαντες παρὰ τοῖς Εἰσαγγελεῦσι τακτικῶν τοῦ νὰ ἐπιχειρησῶσι περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης πράξεως διακοπῆς τῆς παραγραφῆς, ἡ μάλλον εἰς τὴν τοιαύτην ἐνδόμυον αὐτῶν ἐπιφύλαξιν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν κακούργημάτων, ἅτινα ἤθελον ὑποκύβῃ εἰς τὴν παραγραφὴν, ἂν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ὀπισθενεργία τῆς περὶ παραγραφῆς διατάξεως. Ἀληθῶς, δὲν ἠδυνάτο νὰ φαντασθῶσιν ὅτι θά ἐξεδίδοτο νέος συντομειῶν τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς καὶ ἔχων ὀπισθενεργίαν δυνάμιν, ὥστε νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν διακοπὴν τῆς τρεπίσωσιν παραγραφῆς, ἐκλαμβάνομένης δὲ συμπληρωθείσης κατὰ τὸν νέον νόμον. Μάλλον δὲ ἐσκόπουον διακόπτοντες τὴν παραγραφὴν κατὰ τὰς παρὰ τὸν νόμον ἐπιτελεσθεῖσας καὶ παρατεινοῦσας τὸν χρόνον αὐτῆς, ὑπολογίζομένης νέας δεκαετούς προθεσμίας ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς παραγραφῆς. Ἄλλ' ὅταν ὁ νόμος καθορίζῃ τὴν κατὰ φυροδίκων διαδικασίαν, αὕτη πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται ἀπαρεγκλίτως, ἀνευ σκοπίμου ἀναβολῆς πρὸς παράτασιν τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς. Τοῦτο εἶνε ἔργον τοῦ νομοθέτου. Οὐδαμῶς δὲ δικαιοδοτοῦνται οἱ Εἰσαγγελεῖς ἐξερχόμενοι τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦς νομίμου τροχιάς. Ἄν ἠκολούθουν τὴν πορείαν ταύτην, δὲν ἤθελε παρουσιασθῇ ἡ περίπτωση τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς ὀπισθενεργείας τοῦ νέου νόμου, διότι δὲν θά ἦτο δυνατόν νὰ παρελθῇ ἐπιτασία, ἀπαίτημένη πρὸς παραγραφὴν κακούργηματος κατὰ τὸν νέον νόμον.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονώμεν, ὅτι πολὺς λόγος ἐγένετο ἐν τῇ Βουλῇ καὶ τῷ ὄπῳ περὶ τῆς ἀδρανείας τῶν εἰσαγγελικῶν ἀρχῶν ὡς πρὸς τὴν καταδίωξιν τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ὅτι μάλλιστα ἐλέγηθῃ ὅτι, ἀφοῦ ἡμέλησαν μέγιστος τῆς ψηφίσεως τοῦ νέου νόμου οἱ εἰσαγγελεῖς τὸ καθήκόν των, δὲν ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς αὐτοὺς καιρὸς νὰ ἐπανορθώσωσι τὸ σφάλμα των, ὅπως ἐπέτρεπεν εἰς αὐτοὺς τὸ ὑποβληθέν ὑπουργικὸν νομοσχέδιον ἡ δὲ γενομένη τροποποίησις σκοπὸν εἶχε διὰ τῆς προγενεστέρας ἰσχύος τοῦ νόμου νὰ ἀποκλείσῃ τὴν πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς ἐνέργειαν κατὰ τὸν χρόνον ἀπὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ νόμου μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. Ἡ ἐκδόθεισα ἀπόφασίς τοῦ Ἄρειου Πάγου ὀρθῶς ἀποκρούει τὴν τοιαύτην ἐννοίαν τῆς τροπολογίας, ἣτις, ἂν εἶχε τοιαύτην ἐννοίαν, θά ἦτο ὅπως ἀδικαιολόγητος ὡς ἐκ τῶν προδήλων ἀτόπων αὐτῆς ἀποελεσμάτων, τοῦτο δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ ἐξῆς παραδείγματος: Ἄς ὑποθεθῇ, ὅτι δύο ἄνθρωποι διέπραξαν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐκ συννοήσεως καὶ ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ τῆς ἐνοχῆς ἐγκλήματα τι. Καὶ ὁ μὲν εἰς ἐξ αὐτῶν συνέβη νὰ συλληθῇ, ὁ δὲ ἕτερος καταφύσῃ νὰ διαφύγῃ τὴν καταδίωξιν ἐκ τούτων δὲ ὁ μὲν πρῶτος δύναται νὰ ἐξηγῇ τὴν δικαιοσύνην καὶ καταδικασθῇ εἰς ἰσθμία δεσμά καὶ νὰ κρατηθῇ ἐν τῇ φυλακῇ, ὁ δὲ ἄλλος, ὅστις δὲν ἐδικάσθη, δύναται νὰ ἐ-

πανέλθῃ μετὰ ἐπιτασίαν ὅπως ἀνανόγητος, ἐν ᾧ τοῦ ἑτέρου συνενόγῳ ἡ τύχη εἶνε τοσοῦτον διάφορος. Τί δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἔσπορον τοῦτο; Τί δύναται νὰ νομομοποιήσῃ τὸ παράδοξον τῆς διαφορῆς τύχης δύο ἐξ ἴσου ἐνόμων; Προδήλως ἐνταῦθα ἡ διανομὴ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης δὲν διέπεται ὑπὸ πνεύματος ἰσότητος, ἣτις εἶνε ἡ βᾶσις παντὸς δικαίου. Μὴ ἐφαρμοζόμενον δὲ τῶν διατάξεων τοῦ Ποιν. Νόμου μετὰ τῆς αὐτῆς ἀσπληρότητος καθ' ὅλων τῶν παραβαινόντων αὐτάς, ἐπόμενον εἶνε νὰ ἐπέλθῃ παραλυσία ἐν ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσι καὶ κλονισμὸς τῆς δημοσίας τάξεως. Καὶ διότι ὁ εἰσαγγελεὺς ἠδίκησε τὴν κοινωνίαν μὴ ἐκπληρώσας ἐγκαίρως τὸ καθήκόν του, πρέπει νὰ ἀυξήσωμεν τὴν πρὸς τὴν κοινωνίαν ἀδικίαν διὰ τοσοῦτον ὑπερμέτρου συμπαιθείας πρὸς τοὺς κακούργους; Κατὰ τί ἡλάττωσε τὴν ἀτομικὴν εὐθύνην τῶν κακούργων ἡ ἀμέλεια τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς πρὸς καταδίωξιν; Μὲ ποῖον δικαίωμα θά ἦρητο ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία νὰ πλήξῃ τὴν δημοσίαν τάξιν διὰ τὴν ἀδρανείαν τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, τὴν ὅποιαν ἡ πολιτεία αὕτη ἀπῆκε ν' ἀναπτύχῃ; Ἄριστα νομοθετήματα εἶνε τὰ ἐξασφαλίζοντα τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, χωρὶς νὰ ἀνακρίσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀμύνης τῆς κοινωνίας, καὶ τοιαύτη ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ διάταξις τοῦ νόμου, ὡς μὴ ἔγρουσ τὴν ἐννοίαν τῆς ὀπισθενεργείας. Ἀληθῶς, ὑπὸ τοιούτου πνεύματος ὑπερφοβότης ἡ γενομένη τροπολογία περὶ ἰσχύος τοῦ νόμου ἀπὸ τῆς 15 Μαρτίου ἔ. ἔ.

Ἄλλὰ καὶ ἀστράως πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς ὀπισθενεργείας μόνον ἐν ἰσχύϊ τοῦ νόμου «περὶ συντόμων παραγραφῶν» ὡς πρὸς τὸ ἀπὸ 15 Μαρτίου διάστημα ἀντιθέτως πρὸς τὰ συμβαινόντα ἐν ἄλλοις πεπολιτισμένοις κράτεσιν, ἐν οἷς ὁ χρόνος τῶν παραγραφῶν εἶνε ἀσυγκρίτως τῷ λόγῳ μακρότερος, ἐπὶ τινῶν δὲ ἐγκλημάτων καὶ δὲν ὑπάρχει παραγραφὴ, εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἐπιβάλλεται τὸ πρὸς νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πρῶτον καθεστὸς ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς τῶν κακούργημάτων, διότι, ὅταν περιορίζωμεν κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς, ἀπαρνούμεθα τὸ δικαίωμα τῆς τιμωρίας τῶν κακούργων, ἣν οὗτοι φοβούνται, καὶ ἀποπλίζομεν τὴν κοινωνικὴν ἄμυναν κατὰ πάσης αἰθάδος προσβολῆς.

Εἰς ὑμᾶς δὲ, κ. Εἰσαγγελεῦ, ἐπιβάλλεται τὸ καθήκον νὰ λάβητε τὴν προσήκουσαν πρόνοιαν περὶ νομίμου διακοπῆς τῆς παραγραφῆς, ὑπαγορευομένην ἐκ τοῦ μεγαλειότερου κινδύνου διὰ τὴν συντομίαν τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς. Τὰ γινόμενα προσεῖτε παρ' ἡμῖν ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν εἶνε ἀπίθων ἡ γνώμη καὶ συντομωτέρον ἀκόμη παραγραφῶν νὰ εἴρη πολλοὺς θαυμαστάς καὶ προσηλύτους, καὶ ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς ἀντὶ τὴν αὐξήθη, νὰ ἐλαττωθῇ ἐτι μάλλον, καὶ πέραν ἀκόμη τῶν ὑπερβολικωτέρων προσδοκιῶν τῶν κακούργων, τὸ μόνον δὲ ὅπερ δύναται νὰ ἀποτρέψῃ τὸν κίνδυνον τῆς παραγραφῆς, εἶνε ἡ πρόνοια περὶ διακοπῆς αὐτῆς, ὅπως νέος νόμος μετ' ὀπισθενεργείας ἐπερχόμενος μὴ προξενήσῃ ἀνεπανόρθωτον κακόν, ὡς ἡσπίλιζε τοῦτο ὁ ἄρις ψηφισθεῖς νόμος, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συνταραχθῇ καὶ πάλιν εἰς τὸ μέλλον ἡ δημοσία συνειδήσις. Μὴ λησμονεῖτε, κ. Εἰσαγγελεῦ, ὅτι διὰ τῆς παραγραφῆς τῶν ἀξιοποίνων πράξεων πλατύνεται νῆαν πηγήν τοῦ ἐγκλήματος, διότι καὶ οἱ κινδύνους διὰ τῆς ἀποδικίας ἀπαντῶσιν εἰς τὴν ἀμέλειαν τῆς καταδικαστικῆς ἀρχῆς, καὶ οἱ ἐγκληματῆται ἐνθαρρύνονται εἰς τὴν ἀναρχίαν νέων ἐγκλημάτων ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νέας παραγραφῆς. Ἡ κοινωνία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν κατὰ τῶν κακοποιῶν, ἔχει πρὸ πάντων τὸ καθήκον, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δημοσίας τάξεως, νὰ καταστῇ αὕτη ἐκδικήτρια τῶν θυμάτων, διότι ἡ παρὰ τῆς πολιτείας ἐγκαταλείψει τῆς δικαιοδοτικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς ἠεροκαλεῖ τὰς ἀνεκδικήσεις, ἣτοι τὴν ἀδικίαν, ἣτις εἶνε τῆς ἀναρχίας προοίμιον. Τόσω προφανῆς εἶνε ἡ ἀλήθεια αὕτη, ὥστε μόνον ἐμπειρῆς ἀποτύφλωσις ἢ ἐνοχος συμφέρον δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃσιν αὕτην. Ἄλλὰ καὶ παραγραφὴ ἂν δὲν εἰσχωρήθῃ, διὰ τῆς παρελεύσεως μακροῦ χρόνου ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως μετριάξονται, ἂν δὲν ἐξαλείψωνται ἐντελῶς, αἰ ἐκ τοῦ ἐγκλήματος ἐντυπωθεῖται τῆς κοινωνίας, καὶ ἐπὶ βραδείας τιμωρίας ἀντὶ νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς κοινωνίας αὐτῆς τὸ κοινωνικόν

Αι στήλαι της «Δικαιοσύνης»
 είναι εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστού ή άλλου δικαστικού προσώπου, ευρισκομένου εις την ανάγκην ή επιθυμούντος να ανακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μετὰ την ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Εὐτυχῶς ὄχι μόνον κατενοήθη ὑπὸ τοῦ κέντρου ἡ ἐπιβεβλημένη ἀνάγκη τῆς συμπληρώσεως τῆς θέσεως τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Κάλλιον ἀργά. Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐθεραπεύθη αὐτὴ κατὰ τρόπον, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἐξαγνίζεται τὸ μικρὸν παρελθόν, τὸ ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως ταύτης μεσολαβήσαν, ἐντὸς τοῦ οὐοίου τόσοι ἀνεπτύχθησαν πόθοι καὶ τόσα ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ λεχθῶσι.

Τὸν νέον Πρόεδρον, ὅστις εἶνε ὁ κ. Κ. Παπαδόπουλος, ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίζουν καὶ ἐκτιμήσουν οἱ Ἀθηναῖοι δικηγόροι. Προρρήσεις περὶ τῆς δράσεως προσώπων, εἰς ἀξιώματα τόσον πολυσχιδῆ ὡς τὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὀρθῶν εἶνε νὰ μὴ διακινδυνεύη τις, ἔχει ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ἀξιῶσθαι ἀπὸ δικαστᾶς τῆς περιπτώσεως τοῦ κ. Κ. Παπαδοπούλου τὴν δράσιν ἐκεῖνην, ἢ ὅποια θὰ εἶνε ἀναξία πρὸς τὸ παρελθόν του.

Ἐπὶ ὁκτὼ νομικῶν συμβούλων ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὅτι οἱ τέσσαρες ὀρθῶν εἶνε νὰ παύσουν ὑπερασπίζοντες ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου. Ὅπερ σημαίνει ὅτι κατὰ πεντήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τῷ Σώματι τοῦτο ὑστέρει. Τοῦτο εἶνε τὸ ἐπισήμως δεδομένον, ἐπὶ τοῦ οὐοίου καλεῖται πᾶς νὰ συναγάγῃ τὰ συμπέρασμα, ἀσχετῶς πρὸς τὸ ζήτημα ἂν περισσώτεροι ἢ ὀλιγώτεροι ἦσαν οἱ ὑστεροῦντες.

Ἡ γνώμη ἡμῶν περὶ τοῦ Σώματος, ἢ μάλλον περὶ τοῦ συστήματος κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν καθηρτίζετο τοῦτο, εἶνε ἀπὸ πολλοῦ ἐκπεφρασμένη. Δικασταὶ ἀρκετὰ σεβαστοὶ κατὰ τὰ ἄλλα, ἐπιστήμονες κατὰ τὸ πλεῖστον ἄρτιοι, χαρακτήρες οὐχὶ ἐπιμεμπτοί, ευρισκόμενοι ὅμως ἔπαντες εἰς τὴν δύσιν τοῦ δικαστικοῦ τῶν σταδίου, ἄνευ ἄλλων ἰδανικωτέρων βλέψεων, κεκορημένοι ἐκ τῆς ἐργασίας, κατάφοροι ἐτῶν, συνελέγοντο ἀπὸ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν κατὰ κανόνα καὶ ἀνελάμβανον νὰ ἀποδυσθῶν εἰς ἕνα ἀγῶνα κατ' ἐξοχὴν δικηγορικόν, ἔχοντα, ὡς προϋπόθεσιν ἀπαραίτητον, ἂν μὴ τι ἄλλο, τοῦλάχιστον τὴν θέρημν τὴν ἐπαγγελματικὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο, ὑπερ μόνῃ ἢ ἐμπνευσίς γεννᾶ. Ὅμοιοι γοῦμεν, ὅτι ἡ πείρα εἶνε μέγας συντελεστής, ὅταν ὅμως συνοδεύηται καὶ ἀπὸ ἀρθρίτιδα ὑπερσεακῆν εἶνε προτιμότερον νὰ λείπῃ, ἀπὸ τοιαύτης δ' ἀπόψεως παρ' ἑλὴν τὴν συνείδησιν ὅτι αἱ παρακατηρήσεις ἡμῶν αὐταὶ ποτίζουν μετὰ μίαν ἐτι πικρίαν τοὺς οὕτως ἀποχωροῦντας, θεωροῦμεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὡς ἀνταποκρινόμενὴν πρὸς τὰ πράγματα, ἀσχετῶς, ἐπιλαμβάνομεν, πρὸς τὸ ζήτημα ἂν τινες ἐκ τῶν παραμεινόντων εἶνε καὶ αὐτοὶ βεβαρημένοι μετὰ τὰ αὐτὰ μειονεκτήματα.

"Αν δ' ὑποθεθῇ ὅτι αἱ παρακατηρήσεις ἡμῶν αὐταὶ στηρίζονται ἔστω καὶ ἐν ὑερεί ἐπὶ τῆς πραγματικότητος, ἐπιβάλλεται, φρονούμεν, νὰ

"Ας διδαχθῶμεν χρησιμεύσουν ὡς διδάγμα εἰς τὸ μέλλον, ἐκτὸς ἂν ὑποθεθῇ ὅτι συνελάβομεν τὴν ἀπόφασιν νὰ κλημιζώμεν ἀσκόπως τὰ ἐρείπια, σπεύδοντες νὰ στεγασθῶμεν ὑπὸ ἄλλα ἐπίσης ἐρείπια.

Γράφομεν δὲ ταῦτα, διότι ἡ φήμη

ἀναφέρει ἤδη καὶ ὀνόματα δικαστῶν ἢ δικηγόρων, ὑπερβάντων ἀπὸ δεκαετίας καὶ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ἣτις παρεῖχε πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους τὴν προτεραιότητα ἐν τῷ ἀγορεύειν.

Περὶ τῆς συνομοταξίας τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ὑπαλλήλων, τῶν ἐπιπολαζόντων ἐν τῷ δικαστικῷ ἰδίῳ κλάδῳ, ἔχομεν ἐπανειλημμένως λάβει ἀφορμὴν νὰ ἀσχοληθῶμεν, παρομοίαν δὲ ἀφορμὴν παρέχει εἰς ἡμᾶς σήμερον ἡ ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, δι' ἣς ἀποβάλλει τὸ ἀξίωμα τοῦ νομικοῦ συμβούλου ὁ κ. Γ. Γεωργιάδης.

Μὲ χαλύβδιον θώρακα, καθιστῶντα ἀδύνατον πᾶσαν εὐκαμπτον κινήσιν, ἔββαινεν ὁ ἀνὴρ διὰ μέσου τῶν ἀξιωματίων, διαρκῶς σκυθρωπός, πάντοτε λακτίζων τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα, ἀδιαφορῶν ἂν τὰ κερτ' αὐτῶν γρονθοκοπήματα συνετέλουν εἰς προαγωγὴν ἢ εἰς βλάβην τῶν ἐκάστοτε ἀκατεθειμένων οὐτῶν δημοσίων συμφερόντων. Τοιοῦτος ὢν μετέτρεψεν, ἀνακριτὴς ὢν ἐν Ἀθήναις, εἰς τόπον τριγμοῦ καὶ βρυγμοῦ τῶν ὀδόντων τὸ ἀνακριτικὸν γραφεῖον ὅπερ ἐπὶ ἱκανὸν διήρθωκεν, εἶνε ζήτημα δὲ ἂν πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ καὶ διὰ πταισματικὰς ἀκόμη παραβάσεις ἀνακρινόμενων ἐκρίνοντο προσωρινῶς ἀπολυτέοι. Ἀναβίβασθεις εἰς τὴν ἑδραν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὡς διάδοχος τοῦ κ. Π. Τραμουντζάνη, ἂν δὲν μᾶς πλανᾷ ἡ μνήμη, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι συνεμάζευσεν τὸ ἐν ἐσχάτῃ τότε ἐκλύσει διατελοῦν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, πρέπει ὅμως ἔξ ἄλλου νὰ μὴ ἀποσιωπηθῇ ὅτι τόσος ὑπῆρξεν ὁ δεσποτισμὸς του καὶ τοιαύτη ἡ ἀπέναντι τῶν δικηγόρων στάσις του, ὡστε ἡ Προεδρεία του εἶχε καταστῆ ἀληθὴς τυραννίς, ἣς τὸ τραχὺ οὐδ' αὐτὸς ὁ Σεβαστὸς καθηγητῆς κ. Ἀλκ. Κρασσαῆς κατέστη δύνακτον νὰ διαρῶγῃ, τυραννίς ἣτις ἐξεδηλώθη καὶ δι' ἐκσπενδονίσεως ἀκίονη φακέλλου ὀλοκλήρου δικογραφίας κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐνὸς ἐκ τῶν γνωστώτερων καὶ ἄκρω ἐυπολήπτου Ἀθηναίου δικηγόρου. Ἐκτοσθεῖς διὰ προαγωγῆς, ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, ἀφοῦ παρέμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν ἀφανείᾳ ὡς Ἐφέτης ἐν Ἀθήναις, ἀνεκύψεν καὶ πάλιν ὡς Νομικὸς Σύμβουλος, κρατῶν καὶ πάλιν ἀνὰ χεῖρας τὸ λάβρον τῆς ἀκεραιότητος, εἰς βᾶρος καὶ τῇ βοηθείᾳ τῆς οὐοίας δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν εἴπωμεν ὅτι ἐξῆμίου θετικῶς τὸ Δημοσίον διὰ τῆς πρωτοτύπου τακτικῆς τοῦ νὰ μὴ τάσσεται οὐδέποτε ὑπὲρ εὐδεμίας συμβιβαστικῆς λύσεως.

Τοιοῦτος ὁ κ. Γ. Γεωργιάδης, ὁ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀποβλῶν καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀξίωμα. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι ἀνὴρ, κερτημένος ὅσον ὀλίγοι τὴν ἀρετὴν τῆς τιμιότητος καὶ προικισμένος μετὰ χαρακτήρα τόσον σταθερὸν, ἦτο κατὰφορος ἐξ ἄλλου μετὰ τόσην προκατάληψιν καὶ μετὰ τόσην πεισμονὴν καὶ μετὰ τραχύτητα τόσην, ὡστε πᾶν ἄλλο πλεονέκτημα τοῦ ἀπεπνίγετο. Οἱ ὅροι ὑφ' οὓς ἐξέρχεται τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἂς χρησιμεύσουν ὡς παράδειγμα καὶ εἰς τοὺς ἐνχομένοντάς. Ὡς ἀπήχησις τῶν παρακατηρήσεων ἡμῶν τούτων ἐπέρχονται καὶ αἱ ἐξῆς λίαν εὐστοχοὶ κρίσεις τῆς ἐφημερίδος «Ἀθῆναις» ἐν τῷ φυλλῷ τῆς παρελθούσης Τετάρτης :

«Μεταξὺ τῶν ἐκκαθαρθέντων νομικῶν συμβούλων εἶνε καὶ ὁ τῶς ἐφέτης κ. Γεωργιάδης. Λέγουσι δὲ καὶ ἐρωτῶν πολλοί :

— Πῶς ἐπαύθη ἄνθρωπος, τόσον ἀκεραῖος ;

Φεῦ, δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶνε τις αὐστηρὸς δικαστῆς μόνον καὶ πείσμων σύμβουλος ἔπειτα ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἀκεραιότητος. Αὐτὰ αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ δικαίου λέγουσιν, ὅτι ὑπερβολικὴ δικαιοσύνη ὑπερτάτη ἀδικία. Καὶ ὁ κ. Γεωργιάδης ἦτο ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ περιορίζον τὴν δόξαν εἰς τὴν ἀσυλλόγιστον αὐστηρότητα. Ὡς πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐμπνευσιν,

κατεδίκασε μίαν Μεγάλην Πεμπτην ὁ ἀθεόφοδος πτωχὴν γυναῖκα κλέψασαν δύο φιάλας οἴνου Σόλωνος εἰς δέκα καὶ ὀκτὼ (ἀριθμ. 18) μηνῶν φυλάκισιν. Μόνον δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐκπέσοι τότε. Ἄλλ' ἔγινεν ἐφέτης καὶ ἔπειτα νομικὸς σύμβουλος. Νέα ἀκεραιότης καὶ αὐστηρότης ! Μετέβαινον ἰδιωτικὴ ἀδικηθέντες καὶ πτωχοὶ προθύμως συμβιβάζομενοι ἢ αὐστηρότης δὲν τὸ ἐπέτρεπε. Καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ δημοσίον πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ὑπεχρέωθη νὰ πληρῶσθαι δεκάδα χιλιάδων διὰ μίαν τῶν πολλῶν αὐτῶν ὑποθέσεων. Ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀτυχῶς ἡ ἰδέα, ὅτι ἄμα εἰς δικαστῆς εἶνε ἀκιονώγητος καὶ αὐστηρὸς, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ ἐκκαθαρθέντος Νομικοῦ Συμβούλου, εἶνε καὶ ἀκεραῖος ! Ἐγὼ οἱ χεῖριστοι τῶν δικαστῶν καὶ οἱ χεῖριστοι τῶν νομικῶν συμβούλων εἶνε οἱ λεγόμενοι αὐστηροὶ καὶ οἱ μὴ ἔχοντες τὸ ἠθικὸν θάρρος νὰ διατυπώνουν γνώμην δικαιοσύνης καὶ ὄχι γνώμην, ἣτις σώζει μόνον αὐτοὺς ἀπὸ τὴν κρίσιν παρεξηγήσεων. Ὡστε ἂν ἀληθεύοις πάντα ταῦτα ὀρθότατα καὶ δικαιοτάτα ἀπελύθη ὁ νομικὸς σύμβουλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.»

ΗΜΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΠΑΡΕΝΝΟΗΣΙΣ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπὸ κοινοῦ συνεργασία» ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ φυλλῷ τῆς 15 Μαΐου τῆς ἐν Βερολίνῳ «Ἐφημερίδος τῶν Νομικῶν» μελέτη τοῦ ἐν Danzig τῆς Γερμανίας δικαστοῦ Hein di' ἧς ὁ γράφων χειρίζεται μετὰ ζηλευτῆς λεπτοτητος τὸ αἰώνιον ζήτημα τῆς ψυχρότητος ἥτις ἐφίσταται μετὰ τῶν δικηγόρων καὶ τῶν δικαστῶν. Ἀνυπόμειθα διότι, ἐνεκα τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν αἰτινες διέπτονται τοὺς δικηγόρους καὶ δικαστᾶς ἐν Γερμανίᾳ, δὲν εἶνε ἐδχερὲς νὰ καινοσήσῃ ὁ Ἑλλην ἀγαγνώστης τὴν ὄλην τοῦ γράφοντος Γερμανοῦ δικαστοῦ μελέτην. Ἐνεκα τούτου σκοπιμότερον ἐθεωρήσαμεν νὰ σταχυολογήσωμεν ἐκ ταύτης ἐκεῖνας τὰς περικοπάς αἰτινες ἐφαρμόζονται τρόπον τινὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι. Διὰ τὸ φαινόμενον ὅπερ ἀπασχολεῖ τὸν γράφοντα οὐχὶ ἀπαξ ἡσχολήθημεν καὶ ἡμεῖς. Συμφιλίωσις τὸσον πλήρης ὅσον φαντάζεται ὁ γράφων, ἀναμφιβόλως δὲν εἶνε νοητὴ ἐν τῇ πραγματικότητι. Οἱ ὅροι ὑφ' οὓς τὸ σῶμα τῶν δικηγόρων συνεργάζεται, θεωρητικῶς τοῦλάχιστον, μετὰ τοῦ σώματος τῶν δικαστῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ δικαίου εἶνε ἐν τῇ πραγματικότητι τοιοῦτο, ὡστε οὐδέποτε θὰ παύσῃ ὁ μὲν δικαστῆς ἀτενίζων πρὸς τὸν δικηγόρον ὡς πρὸς τὸν κατ' ἐπάγγελμα ἀγωνιζόμενον νὰ ἐπικρατήσῃ διὰ πάσης θυσίας, ὁ δὲ δικηγόρος ἀτενίζων πρὸς τὸν δικαστὴν ὡς πρὸς τὸν ἐκ πεπλανημένης τὸ ὀλιγότερον ἀντιλήψεως διαστρέφοντα τὸ δίκαιον. Ὁ ἀγὼν ἄρα πρὸς προσέγγισιν τῶν δύο τούτων σωμάτων δὲν εἶνε νοητὸν ὅτι δύναται νὰ στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας ὅσον δῆποτε καὶ ἂν ὑπωθῶσιν τὰ σώματα ταῦτα ἠθικῶς.

Τινὲς ἐκ τῶν σκέψεων τοῦ Γερμανοῦ δικαστοῦ εἶνε αἱ ἐξῆς :

Τὰ σημεῖα τῆς προστριβῆς καὶ τῆς ἐντεθεθεν συγκρούσεως μεταξὺ δικηγόρων καὶ δικαστῶν εἶνε οὐκ ὀλίγα, εὐνόητος δὲ ἐκ τούτου καὶ ἡ ἀδύνατος ἐχθρότης ἣτις ἐκπαλαί ἀνεπτύχθη καὶ ἐφίσταται μεταξὺ τῶν δύο τούτων σωμάτων.

Ὅπως ἐνίοτε τὸ σῶμα τῶν δικηγόρων δὲν κατορθώνει νὰ ἐρευνᾷ τὰ πράγματα ἀντικειμενικῶς οὕτω καὶ οἱ δικασταί, κατὰ τὸ πλεῖστον, στεροῦνται ἀντικειμενικότητος, οὐχὶ σπανίως δὲ διαβλέπουσι προθέσεις ἐπιθέσεως ἢ προσβολῆς κατὰ τοῦ ἀξιωματῶς τῶν.

Ὅστις γίνεται δικαστῆς πράττει τοῦτο ἐξ ἐρωτος πρὸς τὸ ἀξίωμα. Οὐδένα ὀδηγεῖ πρὸς τὸν δικαστικὸν κλάδον ὁ πόθος πρὸς ἐπέκτασιν τῆς περιουσίας, ὅπως ἐπίσης οὐδέλλως ἐπηρεάζει τὸν ἐπιδιώκοντα τὸν δικαστικὸν κλάδον ἡ ἰδέα τοῦ δικαστικοῦ σταδίου καὶ τῆς ταχείας προαγωγῆς. Ἐκεῖνο ὑπερ μόνον σαγηνεύει τὸν δικαστὴν εἶνε τὸ δικαστικὸν ἀξίωμα, ἢ δὲ ἰδέα τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος ἀποτελεῖ τὸν μοναδικὸν σκοπὸν τοῦ βίου του.

Τοιοῦτος εἶνε ἡ τουλάχιστον πρέπει νὰ εἶνε ὁ δικαστῆς. Διὰ νὰ παραμένῃ ὅμως

καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι τοιοῦτος ὁ δικαστῆς ἀπαραίτητον ὄχι μόνον ὑποκειμενικῶς νὰ τὸν ἐμπνέῃ τὸ ἀξίωμα του ἀλλὰ καὶ ἐξωθεν νὰ τυγχάνῃ τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ τῆς ἐνθαυρώσεως ἐκείνην ἢ ὅποια καθιστᾷ εἰς αὐτὸν ἔτι μάλλον προσφιλές τὸ ἀξίωμα του. Ἀτυχῶς ὅμως ἐν τῇ πραγματικότητι πᾶν ἄλλο ἢ τοιοῦτου εἶδους ἠθικὰς ἀπολαύσεις ἔχει ὁ δικαστῆς. Ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς ἡ δρασὶς αὐτοῦ εἶνε τοιαύτη ὡστε εἰς στενὸν μόνον κύκλον τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων γίνεται αἰσθητὴ ἡ ἐργασία αὐτοῦ, ἄφ' ἑτέρου, τόσον τὸ πολὺ κοινὸν ἔσον καὶ οἱ πρὸς αὐτὸν προσφεύγοντες εἶνε πλέον ἢ ἀπαιτητικοί, ἀξιοῦντες παρ' αὐτοῦ οὐ μόνον τὸ δίκαιον ὡς ἐπιστήμον ἐν ὄλην αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει νὰ κατέχη, ἀλλὰ συγκρώνως νὰ ἔχη εἰσδύση καὶ εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ περὶ ὄλων νὰ ἔχη τελείαν γνώσιν. Ταῦτα δὲ πάντα καθ' ἣν στιγμήν ἢ εἰς χρήματα ἀμοιβῆ αὐτοῦ μόλις τῷ ἀσφαλίζει τὰ στοιχειώδη πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Τὸν ἕτερον πόλον τοῦ δικαστοῦ, ὑπὸ συνθήκας ὄλλως ἀντιθέτους ἐκπροσωπεῖ ὁ δικηγόρος. Κατὰ σύστημα περίπου, ἐπιτιθέμενος ὁ τύπος κατὰ τοῦ δικαστοῦ, στεφανώνει μονονουχί τὸν δικηγόρον. Ἐνῶ ὁ δικαστῆς μετὰ τὸ περιωρισμένον εἰσδῶμά του εἶνε ὑπόχρεως νὰ περικλεισθῇ ἐντὸς τοῦ γραφείου του ἢ τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ οἰκογενειακοῦ του ἀσύλου, ὁ δικηγόρος ἀντιθέτως ἔχει ἀφθονά τὰ μέσα ἀνέτως νὰ κυκλοφορῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας. Αἱ στήλαι τῶν ἐφημερίδων ἀνοικταὶ πάντοτε διὰ τὸν δικηγόρον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ χρησιμοποιῶνται καὶ ἀπὸ τὸν δικαστὴν ὅστις, δημόσιος ὢν ὑπάλληλος, ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κανονίζῃ πᾶσαν κίνησιν του μετὰ ἄκραν ἐπιφυλακτικότητά.

Τοιοῦτοτρόπως εἶνε καταδικασμένος ὁ δικαστῆς ἀπαθῆς νὰ βλέπῃ ἑαυτὸν ἐκτοπιζόμενον πανταχοῦ ὑπὸ τοῦ δικηγόρου, οὕτως ὡστε δὲν εἶνε θαῦμα ἂν ἐνίοτε ἦ καὶ κατὰ κανόνα ἀναζητῆ περιστάσεις ὅπως ἐκδηλώσῃ τὴν τοιαύτην δυσφορίαν του, εἴτε ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ φθόνου, ὅπερ σπανιώτερον, εἴτε ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ συναίσθηματος ὅτι εἶνε παραγκωνισμένος, ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον. Καὶ ἐν τῇ σημεῖφ τούτῳ προβάλλει ὁ σοβαρώτερος τῶν κινδύνων, τὸν ὁποῖον οὕτε ἀπλάι εὐχαὶ οὕτε ἐκκλήσεις πρὸς τὴν ἀποστολὴν ἀμφοτέρων τῶν σωμάτων (τοῦ δικαστικοῦ καὶ τοῦ δικηγορικοῦ) εἶνε ἱκαναὶ νὰ ἀποσοβῶσιν.

Ἀπαραίτητον τὰ δύο ταῦτα σώματα νὰ προσέλθουν εἰς κοινήν συνεννόησιν, νὰ συναισθανθῶσι βαθύτατα ὅτι τὸ ἐν εἶνε προωρισμένον νὰ συμπληρῆ καὶ νὰ υποδοθῇ τὸ ἕτερον, ἀμφοτέρα δὲ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπιδιώκουν : τὴν ἀπονομήν τοῦ δικαίου. Ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἐπέτυχε τὸ σῶμα τῶν δικηγόρων διὰ τῶν δικηγορικῶν Συλλόγων, τοῦτο ὀφείλει νὰ ἐπιδιώξῃ καὶ τὸ σῶμα τῶν δικαστῶν. Νὰ ὀργανωθῇ καὶ τοῦτο εἰς κατ' ἰδίαν Δικαστικὸς Συλλόγους οἷτινες ἐνούμενοι νὰ ἀποτελέσουν ἕνα. Τότε ἢ μεταξὺ τῶν δύο σωμάτων συνεννόησις εἶνε προφανῶς εὐχερεστέρα. Ἐνωμένα κατ' ἰδίαν ἀμφοτέρα τὰ σώματα ταῦτα καὶ ἀτενίζοντα ἀλλήλα οὐχὶ ἐχθρικῶς ἀλλ' ὡς συνεργάται ἐν τῇ μιᾷ καὶ κοινῇ συνεργασίᾳ, θὰ καταστῆ δυνατόν νὰ χαράξουν τὰς μεγάλας γραμμάς τῆς συμφιλίωσεως τὰς ὁποίας δὲν εἶνε ἱκαναὶ νὰ ἐπηρεάσουν μικραὶ τινες λεπτομέρειαι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ

Μορφὴ καθαρῶς δικηγορικὴ. Μὲ τὸ σπινθηροβολοῦν ἐκεῖνο πνεῦμα, μετὰ τὴν διαλεκτικὴν τὴν θέλγουσαν ἀλλὰ καὶ πείθουσαν συγχρόνως, ἀκάματον παλαιστής καὶ ἐν τῷ πλήρει ἀκανθῶν δικηγορικῷ ἐπαγγέλματι καὶ ἐν τῷ βίῳ καθόλου, εἶχεν ἀναδειχθῆ Ἀθηναῖκῃ προσωπικότης ὁ **Ἰωάννης Ἀγγελῆς** ἐν συντετριμμένοι ἐκπῆδυσαν χθὲς οἱ Ἀθηναῖοι συναδέλφοί του. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτὴ εἶχεν ἀποκάμῃ παλαίων. Καὶ οὕτως ὅμως συντετριμμένος οὐδέποτε ἔστρεψε νὰ καταλίπῃ τὰς δικηγορικὰς ἐπάλλξεις.

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς δραχμὰς 7.50 ἑκατοστός.

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΝΟΜΟΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ III "Αρθρον 970

Κατ' αυτό ή μή τήρσις τών εν τούτῳ άρθρῳ 967 και 968 ἐπάγεται τήν ἀκυρότητα, τήν εὐθύνην του ὑπαιτίου πρὸς ἀποζημίωσιν, ἔτι δὲ και τήν πειθαρχικὴν τιμωρίαν διὰ προστίμου δρ. 200—500, ἐάν αὐτος εἶνε δημόσιος ὑπάλληλος ή ὑπηρετής.

Κατὰ τήν δευτέραν παράγραφον του αὐτοῦ άρθρου 970—α' Ἀντίγραφον του προγράμματος ή τὸ πρωτότυπον μετὰ τῶν ἐπιδοτηρίων τῆς κοινοποιήσεως αὐτοῦ κατατίθενται παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ 5 ἡμέρας πρὸ του πλειστηριασμοῦ συντασσομένης πράξεως περι τούτου κάτωθι τῆς αὐτῆς πράξεως, δι' ἧς πρότερον κατετέθησαν ἄλλα σχετικὰ ἔγγραφα.

Ἐγείρεται ἤδη ἀπορία, ἀφοῦ ὁ Συμβολαιογράφος συντάσσει τήν περίληψιν, ἐκ του προγράμματος ἐξάγων ταύτην, και δημοσιεύεται αὐτή ἅπαξ ή δις ἐκάστην τῶν 3 πρὸ του πλειστηριασμοῦ ἐβδομάδων ἤτοι ἀφοῦ ή δημοσίευσίς τῆς περιλήψεως θὰ γίνῃ 20 ή 15 ἡμέρας πρὸ του πλειστηριασμοῦ τὸ πρῶτον, τὸ δὲ πρόγραμμα κατατίθεται ἡμέρας 5 πρὸ του πλειστηριασμοῦ παρ' αὐτῷ, ποῦ θὰ τὸ εὕρῃ τὸ πρόγραμμα διὰ νὰ καταρτίσῃ ἐξ αὐτοῦ τήν πρὸς δημοσίευσιν περίληψιν ὁ Συμβολαιογράφος πρὸ 20 ή 15 ἡμερῶν ;

Κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς δευτέρας παραγράφου του αὐτοῦ άρθρου 970 «Τὰ ἐπιδοτήρια τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως κατατίθενται παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ ἐπὶ τῇ ἄνω ποιῆ ἔντος 3 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως». Ἀλλ' οὕτως ἔχομεν μίαν ἀπόλυτον ἀδυναμίαν και τρεῖς εὐλόγους ἀπορίας.

Ἀδυναμία. Ἄν κατασχεθῇ κτήμα ἐν Ἀθήναις και ὁ κύριος κατοικῆ εἰς Κερπηνήσιον ή ἀλλαχοῦ του Κράτους, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ταχυδρομικῆς ἀκινήσεως και τῆς δικαιοπῆς τῆς συγκοινωνίας ἐκ του χειμῶνος, εἶνε δυνατόν νὰ ληφθῶσι τὰ ἐπιδοτήρια ἐγκαίρως και κατατεθῶσιν ἐντός 3 ἡμερῶν ;

Ἀπορία πρώτη : Κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς δευτέρας παραγράφου του άρθρου 970 «Τὰ ἐπιδοτήρια τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως κατατίθενται παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ ἐπὶ τῇ ἄνω ποιῆ ἔντος 3 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως», ἄλλὰ ποία ποιῆ ;

Ἀκυρότητα ή ἐπὶ τῇ πειθαρχικῇ ποιῆ τῶν δρ. 200—500 ; Το ὀρθότερον ὅτι ἐπὶ ποιῆ ἀκυρότητας, ὅτε καθίσταται λίαν δυσχερῆς ή ἀποφυγῆ τῆς ἀκυρότητας, διότι, ὡς εἴρηται, πολλακίς θὰ εἶνε ἀδύνατος ή κατάθεσις τῶν ἐπιδοτηρίων τούτων τῶν συντόμων, ἤτοι ἐντός 3 ἡμερῶν, ἀλλ' ἂν μόνον ἐπὶ πειθαρχικῇ τιμωρίᾳ, αὕτη δὲν θὰ ἐπιβληθῇ ἀφοῦ οὐδεὶς ὑποχρεοῦται εἰς τὰ ἀδύνατα.

Ἀπορία β' : Κατὰ τήν δευτέραν παράγραφον του αὐτοῦ άρθρου 970, μέρος πρῶτον ταύτης, «τὸ πρόγραμμα κλπ. κατατίθενται παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ ἡμέρας 5 πρὸ του πλειστηριασμοῦ», ἀλλ' ἂν δὲν κατατεθοῦν, ἐπέρχεται ἀκυρότης ; Ὅχι βέβαια, διότι ὁ νόμος σιωπᾷ (ή μήπως δὲν σιωπᾷ ;) Ἡ κατάθεσις δ' αὐτῶν γίνεται διὰ πράξεως γραφομένης παρὰ πόδας ἐκείνης, δι' ἧς κατετέθησαν προηγούμενα σχετικὰ ἔγγραφα. Καὶ δὴ Ἀπορία γ'.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς δευτέρας παραγράφου του αὐτοῦ άρθρου 970 «τὰ ἐπιδοτήρια τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως κατατίθενται κλπ.» Ἐρωτᾶται : και ή περι τούτων πράξις παραπόδας τῆς προηγούμενης ; ή ἰδιαιτέρῃ πράξις ;

Κατάσχεσις συντηρητικῆ. Ὡς ἐκ τῆς παραπομπῆς τῶν άρθρων 1037 κλπ. προκειμένης κατάσχεσεως συντηρητικῆς κινήτων και ἀκινήτων εἰς τὰ άρθρ. 886 και 957 κλπ. ὡς ταῦτα

ἐτροποποιήθησαν διὰ του νέου νόμου ἐγείρονται ἀπορίας τινές—Και δὴ. Εἶναι ἀπαρτίτητον ἐν τῇ παραγγελίᾳ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κατάσχεσεως νὰ διορίζεται ἀντίκλητῶς και εἰδικὸς ὑπάλληλος διὰ τὸν πλειστηριασμὸν και συγκρότων ; νὰ περιγραφῶνται τὰ κατασχετέα ;

Ὡς ἔχουν τὰ του νέου νόμου βεβαίως πρέπει νὰ τηρηθῶσιν, ἀλλ' οὐχὶ και ὁ διορισμὸς του συμβολαιογράφου, διότι τούτου θὰ διορίσῃ τὸ Δικαστήριον, ἐκτός ἂν κριθῇ ὅτι ὁ διορισμὸς του Συμβολαιογράφου πρέπει νὰ μείνῃ και τοῦτον νὰ διορίσῃ τὸ δικαστήριον. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐκθέσει κατάσχεσεως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προσδιορισθῇ ή ἡμέρα και ὁ ὑπάλληλος του πλειστηριασμοῦ, ἀφοῦ ταῦτα θὰ ὀρισθῶσι διὰ του προγράμματος μετὰ τήν ἐπικύρωσιν τῆς κατάσχεσεως.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ ποιῆ ἀκυρότητας ή ἐκθέσεως πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ ἐντός 8 ἡμερῶν τῇ ὀφειλέτῃ και εἰρηνοδίκῃ, ταῦτα βεβαίως θὰ γείνουν και ἐπὶ συντηρητικῶν κατάσχεσεων. Δὲν εἶναι ὁ μὲν δυνατὸν, οὕτε ἀπαιτεῖται ὑπὸ του νόμου νὰ κατατεθῶσι παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ ή ἐκθέσις και ἀπογραφή μετὰ του ἐπιδοτηρίου ἐπιταγῆς, τὸ μὲν διότι ή συντηρητικῆ κατάσχεσις δὲν ἐμποδίζει τήν ἀνγκαστικὴν, τὸ δὲ διότι πρέπει νὰ κατατεθῶσιν οὐχὶ παρὰ συμβολαιογράφῳ ἀλλὰ παρὰ τῷ ἐπὶ του πλειστηριασμοῦ ὑπάλλῃ, ὅστις θὰ διορισθῇ μεταγενεστέρως διὰ τῆς ἀποφάσεως και διότι δὲν ὑπάρχει ἀπόγραφον και ἐπιδοτήριον ἐπιταγῆς πρὸς κατάθεσιν ἀφοῦ τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῇ κατάσχεσει θὰ ἐκδώσῃ κατόπιν τήν ἀπόφασιν ἐπιδικάζον τήν ἀπαίτησιν δι' ἣν ή συντηρητικῆ κατάσχεσις.

Προκειμένου ὁμως περι κατάσχεσεως συντηρητικῆς ἀκινήτων, παρουσιάζεται ή δυσχερῆς, ὅτι ρητῶς ἐπιβάλλεται ή κατάθεσις τῶν ἐπιδοτηρίων τῆς ἐκθέσεως ἐντός 3 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ἐπὶ ποιῆ ἀκυρότητας, ὡς φαίνεται, και ἐρωτᾶται πρέπει ταῦτα μόνον νὰ κατατεθῶσιν ἐπὶ συντηρητικῆς κατάσχεσεως ; και δὴ εἰς τὸν ἐπὶ του πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, ὅστις οὕτως πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐκθέσει συντηρητικῆς κατάσχεσεως ;

Θὰ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ὅλαι αἱ κοινοποιήσεσι ἐπὶ συντηρητικῶν κλησχεσεων τῶν κινήτων ὅσον και τῶν ἀκινήτων θὰ ἠδύνατο νὰ γείνουν οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῶν κατάσχεσεων ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἐπικυρώσεως τήν κατάσχεσιν, ἤτις τότε μετατρέπεται εἰς ἀνγκαστικὴν ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν δύνανται νὰ παραλειφθῶσιν αἱ κοινοποιήσεσι ἐντός 8 ή 12 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατάσχεσεως, και ἂν κριθῇ ὅτι ἐπιβάλλονται αἱ τοιαῦται κοινοποιήσεσι, τότε κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ κατατεθῶσι τὰ ἐπιδοτήρια μόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐκθέσεως ἐπὶ ἀκινήτων, διότι ὀρίζεται ὅτι τὸ τριήμερον ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως.

Δὲν δύναται δὲ νὰ στηριχθῇ ή γνώμη ὅτι δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ τήν κοινοποιήσιν τῆς ἐκθέσεως ἀφοῦ μετατραπῇ εἰς ἀνγκαστικὴν και νὰ καταθέσῃ τὰ νέα ἐπιδοτήρια ἐντός 3 ἡμερῶν, διότι τοῦτο ἤρτηται ἐκ τῆς λύσεως του θέματος, ἂν ἐπιβάλλεται ή ἐπίδοσις τῆς ἐκθέσεως ἐντός 12 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς περικυρώσεως τῆς και δὴ ἐπὶ ἀκυρότητι.

Φ. ΦΩΤΟΒΑΣΟΣ Συμβολαιογράφος ἐν Ἀθήναις

Περίληψις Το Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4232 ἔτους 1910 ἀποφάσεως του, ἐδέχθη τήν ἀπὸ 22 Μαρτίου 1910 ἀγωγήν τῆς Παναγιωτίσσης συζύγου Νικ. Βλασσοπούλου κατοικοῦ Ἀθηνῶν τὸ γένος Σπυρ. Πισσόλου, κατὰ του συζύγου τῆς Νικ. Βλασσοπούλου κατοικοῦ Ἀθηνῶν και ἐκέρυξε διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῆς και του ἐναγομένου συζύγου τῆς σιωπῆντα και ὑπαστάμενον γάμον. Ἀθήνησι τῇ 11 Ἰουνίου 1910 Ὁ πληρεξ. Δικηγόρος Ἰω. Λάφης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

“Βυζαντις,”

Ἡ πρὸ ἔτους μόλις ἰδρυθεῖσα ἐνταῦθα, ἤδη δὲ πλήρως δράσεως «Βυζαντιολογικῆ Ἐταιρεία», ἐκδίδει, ὡς γνωστὸν, ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν, τήν «Βυζαντιάδα», ἣτις κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς «Byzantinische Zeitschrift» του Μονάχου και τῶν «Βυζαντινῶν Χρονικῶν» τῆς Πετροπόλεως, δημοσιεύει μελέτας Ἑλλήνων και ξένων ἐπιστημόνων, ἀφορώσας πάσας τὰς ἐκφάνσεις του βυζαντινοῦ βίου, ἄρα και τὰς νομικὰς σχέσεις, ἀπὸ του 330 μ. Χ. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Μέχρι τινὸς ἐξεδόθησαν, καλλιτεχνικῶς τυπωμένα, τὰ τρία πρῶτα τεύχη, ἐξ ὧν τὸ β' και γ' ἐκυκλοφόρησαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς ἐν ὀγκώδες διπλοῦν τεύχος, διὰ δὲ του εὐρισκομένου ὑπὸ τὰ πιστήρια δ' τεύχους θέλει συμπληρωθῇ ὁ Α' τόμος ἐκ 50 περίπου τυπογραφικῶν φύλλων.

Ἐκ τῆς ποικίλης και ἐνδιαφερούσης ὅλης ἀναφερόμεν μόνον τὰς νομικὰς περιεχομένης διατριβὰς : Μ. Γούθα, «Ἡ καταμέτρσις τῶν ἐμπορικῶν πλοίων και ή νηολόγησις και φορολογία αὐτῶν κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους», ἣτις συμβολῆ εἰς τήν ἱστορίαν του βυζαντινοῦ ναυτικοῦ δικαίου, Σ. Βάση, «περὶ τῶν ἐπισκοπικῶν περιδοσίων κατὰ τὸ Δίκαιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας». Ἀξιόπαινος πρὸς τούτοις εἶνε ή ἐνημερότης του περιοδικῶ ὡς πρὸς τήν σχετικὴν νομικὴν βιβλιογραφίαν δι' ἐπιμεληθέντων κρίσεων— τῶν κ. κ. Τριανταφυλλοπούλου και Μυλωνᾶ— ἀνακοινώσεων και πληθώρας βιβλιογραφικῶν σημειωμάτων. Ἐπόμενον ὅθεν ἦτο νὰ χαιρετισθῇ εἰλικρινῶς ή ἐμφάνισις τῆς «Βυζαντιάδος» και νὰ τυχόν ἐυμενοῦς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κρίσει τὰ περιεχόμενα του α' τεύχους, ὡς ἐν τῇ «Byzantinische Zeitschrift». Εἶνε τῶ ὄντι λίαν εὐχάριστον ὅτι παρὰ τὰ ρηθέντα παχυσομίου κύρους περιοδικὰ ή «Βυζαντις» προορίζεται νὰ παραγάγῃ και συγκεντρώσῃ τήν ἑλληνικὴν περὶ τὰς βυζαντινὰς σπουδὰς ἐπιστημονικὴν κίνησιν.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,”

Ἀγνώστο. Νὰ στειλωμεν τὰ φύλλα εἰς Λάρισα; ἀλλ' ὑπὸ ποίαν διεύθυνσιν ; Ἀτυχῶς δὲν εἶσθε ὁ μόνος δυσανάγνωστος με ἀξίωσιν νὰ ἀναγνώσωμεν ἡμεῖς τήν ὑπογραφήν σας !

Ἀποροῦντι. Βεβαίως ή «Δικαιοσύνη» δὲν ἔχει σκόπῳ νὰ μεταβάλλεται ἐκάστοτε εἰς κρύπτην τῶν... ὑστεροβόλων οὔτε εἰς ὄρητῆρον ἐπιθέσεσιν προσωπικῶν.

Θιαδότη. Ζητεῖτε πολλὰ ; οὐδέποτε ἐπηγγέθημεν ἀνόρθωσιν διὰ μόνων τῶν ἀγῶνων τῆς ἐφημερίδος μας. Ἄν σὺν τῷ χρόνῳ μορφώσωμεν κοινὴν γνώμην ἱκανὴν νὰ ἐλέγῃ ἐπαγρυπνοῦσα, σὰς βεβαιοῦμεν ὅτι ἐξελήρωταμεν τὸν προορισμὸν μας.

Ἀριθ. 7077

Ἀποδεικτικόν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τήν τρίτην του μηνὸς Ἰουνίου του χιλιεστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου (1910) ἔτους ἡμέραν Πέμπτην και ὦραν 9 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Δ. Διαμαντόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ του δικηγόρου Σπυρ. Βελλῆ πληρεξουσίῳ του Κλεάρχου Σταϊκοπούλου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μετέβην και ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τήν ἀγνώστον διαμονῆς ἀντίδικον Ἐλένην Κλεάρχου Σταϊκοπούλου θυγατέρα Ἀποστόλου Γκορτζῆ, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3240 (1911) ἀποφάσεως του Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, πρὸς γνώσιν τῆς και μετὰ παρὰ πόδας ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1910 παραγγελίας μετ' ἐπιταγῆς ἐχούσης οὕτω : «Ὅτι ἀκριβῆς ἀντίγραφον ἐκ του εἰς χειρᾶς μου κεκυρωμένου ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ, ὅπερ ἀρμόδιος κλητῆρ ἐπιδότω πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τήν ἀγνώστον διαμονῆς ἀντίδικον Ἐλένην Κλεάρχου Σταϊκοπούλου θυγατέρα Ἀποστόλου Γκορτζῆ πρὸς γνώσιν τῆς και διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἔτι δὲ ἐπιτασσομένην, ὅπως ἐμπροσθεσμῶς μετὰ καταβάλη 1) δι' ἐπιδικάζόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἐξοδα δραχ. 200 και διὰ τέλη τῶν ὑπ' ἀριθ. 3444 (1905) 58 (1910) και τῆς 3240 ε. ἔ. ἀποφάσεως του Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν δρ. 33 και 3) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγῆν, δημοσιευσιν, πιστοποιητικὰ Πρωτοδικῶν, Ἐρετῶν και Ἀρείου Πάγου, δι' αἰτησιν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα και διὰ χαροτόσημα πρωτοκόλλου, λύσεως πνευματικῶς του γάμου δρ. 42 ἤτοι ἐν ὄλω δραχμᾶς διακοσίας ἐβδομήκοντα πέντε (275) ἐντόκως πρὸς 8 ο) ἐτήσιος ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης ἔως ἐξοφλήσεως. Δημοσιευθῆτω διὰ τῆς ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη». Καὶ εἰς ἐνδειξιν. Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Ἀ. Σπυλιᾶδης Ὁ Κλητῆρ Δ. Διαμαντόπουλος

Ἀριθ. 11284

Ἀποδεικτικόν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τήν τρίτην (3ην) του μηνὸς Ἰουνίου του 1910 ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου ἔτους, ἡμέραν Πέμπτην και ὦραν 10ην π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Γρηγόριος Ζυγούρης τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ του δικηγόρου του κ. Ν. Ἀσφῆ πληρεξουσίῳ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης ὁμορροῦμου καπνεμπορικῆς Ἐταιρείας ὑπὸ τήν ἐπωνυμίαν «Ι. Καίσης και Σία» ἀποτελουμένης ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς Ἰωάν. Καίση, Σπυρ. Σιγλιμῆρη και Γ. Παναζῆ, κατοίκων ἀπάντων Ἀθηνῶν, μετέβην και ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστον διαμονῆς Γεώργιον Φίλην, κάτοικον ποιῆν Ἀσπροπόρου τῆς Φυλῆς, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3696 του 1910 ἀποφάσεως του Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν μετὰ τῆς παρὰ πόδας αὐτῆς και ἀπὸ 29 Μαΐου 1910 ἐπιταγῆς πρὸς γνώσιν τερ και διὰ τὰς νομίμους συνεπείας. Ἐπιτασσομένη ἔνα τῇ πληρώσῃ 1) διὰ κεφάλαιον δραχμᾶς χιλίας πεντακοσίας (1500) ἐντόκως 9 ο) ἐτήσιος ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς ἔως ἐξοφλήσεως, 2) δι' ἐπιδικάσθεντα δικαστικὰ ἐξοδα δραχμᾶς 40, 3) τὰ τέλη και 4) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, παραγγελίαν και ἐπιδοσιν δραχ. 9 ἤτοι ἐν ὄλω δραχμᾶς δικαστικὰ ἐξοδα και τέλη ἐξήκοντα (60) και ταύνας ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς ἄλλως κλπ. Καὶ εἰς ἐνδειξιν.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς Ὁ δικ. Κλητῆρ Ἀ. Σπυλιᾶδης Γρ. Ζυγούρης

Περίληψις

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3976 ε. ἔ. ἀποφάσεως αὐτοῦ, δεχθὲν τήν ἀπὸ 18 Μαΐου ε. ἔ. αἰτησιν του Πέτρου Φραγκίσκου Μαλφέιτ και Λευκῆς Π. Μαλφέιτ, ἐκέρυξε θετὸν αὐτῶν τέκνον τὸν Πλάτων Σαντίνῃ ἔτων 6. Ἀθήνησι τῇ 10 Ἰουνίου 1910. Ὁ πληρεξούσιος Δικηγόρος Δ. Α. Γέροντας

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΕΩΡΓ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον Παράρτημα τῶν Κωδίκων, περιλαμβάνον 70 κείμενα τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τούτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων νόμων, μετὰ ὀντόμου τυπικοῦ τῆς ἐκτελέσεως.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4. ἘΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΒΗ — Ὁδὸς Γλάδστονος —

Ἡ ΕΜΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΠΑΠΠΟΥΛΙΑ Τόμος Α' ἐκ σελ. 377 ἐκδοθεὶς ἐν Λειψίᾳ

ἸΩΑΝ. Κ. ΣΧΜΑΝΤΗΡΑ

“Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΙΣΧΥΡΙΣΜΩΝ

ΕΝ Τῇ ΠΟΛΙΤΙΚῇ ΔΙΚῇ, Τεύχος ἐκ σελ. 110.—Τιμᾶται δραχ. 3.— ΣΠΥΡΙΔ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚῆ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἐξεδόθη τὸ τρίτον τεύχος του δευτέρου τόμου ἐκ σελίδων 175. Τιμᾶται δρ. 4,65

ΗΛΙΑ Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

ΓΥΓΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ Σ ΥΓΚΡΙΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Α' Φιλοσοφική ἐπισκόπησις τῆς Ἐπιστήμης του Συγκριτικοῦ Δικαίου. Β' Συγκριτικῆ Νομοθετικῆ Πολιτικῆ. Γ' Σκέψεις περὶ τῆς κωδικοποιήσεως του Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου. Δ' Ἡ Θετικῆ Ἑρμηνεία. ΤΟΜΟΣ ΕΚ ΣΕΛΙΔΩΝ 230.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ